

РЕШЕНИЕ

№ 615

гр. София, 25.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 25.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Стоева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **1897** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс / АПК/.

Образувано е по жалба на А. А. И. и И. А. И. срещу заповед № РА-30-885 от 11.11.2021 г. на главния архитект на Столична община.

С оспорената заповед е наредено на жалбоподателите да премахнат незаконен строеж: „Двуетажна сграда с идентификатор 68134.303.90.4“, разположен в дъното на УПИ VI-32,33, кв. 166А, м. " Зона Б-18" по плана на [населено място], навлизащ в УПИ V-31, м. " Зона Б-18" по плана на [населено място].

Твърди се в жалбата, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като е постановена при неспазване на установената форма, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. По подробно изложените съображения се прави искане за отмяна на заповедта на главния архитект на СО. Претендират се сторените по делото разноски.

В откритото съдебно заседание жалбоподателите не се явяват, представляват се от упълномощения процесуален представител – адв. Ц., която поддържа жалбата, като представя и писмени бележки.

Ответникът - главният архитект на СО, редовно уведомен, оспорва жалбата. Поддържа, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при спазване на административната процедура.

С. градска прокуратура, редовно призована, не се представлява в производството и не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно, а и се установява от представените писмени доказателства, че във връзка с правомощията им по чл. 223, ал. 2 ЗУТ длъжностни лица от Отдел „УТКРКС“ към СО - район " В." са извършили на 09.06.2021 г. проверка на място и по документи на строеж: „Двуетажна сграда с идентификатор 68134.303.90.4“, разположен в дъното на УПИ VI-32,33, кв. 166А, м. " Зона Б-18" по плана на [населено място], навлизащ в УПИ V-31, м. " Зона Б-18" по плана на [населено място].

За извършената проверка е съставен констативен акт № 1 от 09.06.2021 г.

Видно от съдържанието на констативния акт, проверяващите са установили, че строеж „Двуетажна сграда с идентификатор 68134.303.90.4“ е разположен в дъното на УПИ VI-32,33, кв. 166А, м. " Зона Б-18" по плана на [населено място] и навлиза в УПИ V-31, м. " Зона Б-18" по плана на [населено място] с 2,15 м, съгласно констативен протокол от 19.12.2018 г. с приложен трасировъчен карнет с контролно заснемане на УПИ V-31, кв. 166А, идентичен с ПИ 68134.303.288 по КККР, м. " Зона Б-18", район " В.", [населено място]. Строежът е с приблизителни размери: дължина около 15,00 м, широчина около 12,50 м, височина около 6,00 м и с приблизителна застроена площ от около 188 кв.м на два етажа.

Констатирано е, че описаният строеж попада в ПИ с идентификатор 68134.303.90, ПИ с идентификатор 68134.303.289 и навлиза в ПИ с идентификатор 68134.303.288, което е видно от комбинирана скица от 12.05.2021г. и комбинирана скица от 12.08.2021 г.

ПИ с идентификатор 68134.303.90 е собственост на И. А. И. и А. А. И. съгласно нот. акт № 75, т. I, рег. № 1157, дело № 66/2005 г. и договор за замяна на недвижими имоти № РД-562-78/25.03.2005 г. ПИ с идентификатор 68134.303.289 е частна общинска собственост съгласно акт за частна общинска собственост № 1680/03.08.2021 г., УПИ V-31, кв. 166А е частна общинска собственост съгласно акт за частна общинска собственост № 1524/12.12.2018 г.

Посочено е, че съгласно кадастрален и регулационен план на м. Зона Б-18, одобрени със Заповед № 428/28.10.1981 г. на главен архитект на [населено място], строежът попада в трите поземлени имоти и два урегулирани парцела - УПИ I-за обществено жилищно строителство и УПИ II-за детски комбинат. Съгласно кадастралния план на м. " Зона Б-18", одобрен със заповед № РД-50-09-386/05.10.1984 г. на главния архитект на [населено място] и нанесена поправка в зелено в регулационния план със заповед № РД-50-09-21/25.01.1993 г., с която е образуван кв. 166А, строежът попада в дъното по имотните граници и на трите поземлени имоти. Предвид така изложеното е направена констатация, че са неприложими хипотезите, уреждащи статута на търпимост, а именно § 16 от ПР на ЗУТ или § 1227, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ, тъй като не отговаря на условията за допустимост и към момента на извършване, и към момента на проверката.

За строежа не са представени строителни книжа. Извършителят /собственикът/ на строежа не е известен. Посочено е, че строежът е V-та категория съгласно чл. 137, ал. 1, т. 5 ЗУТ и е захранен с ток и вода. Сградата е обитаема.

Отразено е в констативния акт, че съгласно справка № ДИ 3133/1988 г., която е приложена към акт за държавна собственост № 1784/06.04.1954 г., за целия имот, находящ се на [улица], в дъното на имота двуетажна сграда не се посочва. Съгласно справка № ДИ 3133/1988 г., която е приложена към акт за държавна собственост

3216/22.07.1958 г. за [улица], в дъното на имота двуетажна сграда не се посочва. В акт за общинска собственост № 703/31.05.2001 г. за [улица], в т. 13 се посочва, че жилищната сграда на два етажа в дъното на имота е незаконна.

С оглед това е прието, че сградата е изградена в периода 1988 г. - 2001 г., без изискуемите строителни книжа - одобрени проекти и разрешение за строеж.

Прието е, че е осъществено нарушение, изразяващо се в изграждане на строежа без одобрен проект и без издадено разрешение за строеж, с което са нарушени разпоредбите на чл. 137, ал. 3 и чл. 148, ал. 1 ЗУТ.

Констативният акт е обявен чрез залепване на административен адрес: [улица] [улица], и поставяне на съобщение на таблото на район " В." на 11.06.2021г.

Постъпило е възражение срещу административния акт с вх. № РВЕ-21-ТД26-644-/19/28.06.2021г. от А. А. А.. Същото е разгледано на заседание на 04.10.2021 г. на работна група от длъжностни лица от отдел " УТКРКС", която е приела, че възражението следва да се остави без уважение. Във възражението се поддържа, че сградата е изградена през 1986г.

Представена е декларация с вх.№ РВЕ21-ТД26-644-/21/2021 г. от И. В. Ю., с която е декларирано, че строежът е извършен около 2000 г.

Видно от представената декларация от 17.02.2022 г. от Н. Г. Д. и П. В. Т. / л. 164 от делото/, същите са декларирали, че строежът е изграден през 1960 - 1970 г. от А. И. С..

Представени са по делото комбинирана скица за пълна или частична идентичност на ПИ с идентификатор 68134.303.288, както и цитираните в констативния акт справка № ДИ 3133/1988 г., приложена към акт за държавна собственост № 1784/06.04.1954 г., акт № 1524 за частна общинска собственост от 12.12.2018 г. за имот с административен адрес: [населено място], [улица], акт № 1680 за частна общинска собственост от 03.08.2021 г. за имот с административен адрес: [населено място], [улица].

Приложени са по административната преписка и акт № 703 от 31.05.2001 г. за частна общинска собственост за имот, находящ се в [населено място], [улица], акт № 1045 за частна общинска собственост от 02.03.2006 г., решение № 215 от 10.04.20144 г. на СОС за откриване на процедура по приватизация чрез публичен търг.

Не се спори, а и се установява от представените писмени доказателства, в това число нот. акт № 75, том I, рег. № 1157, дело № 66/2005 г. и договор за замяна на недвижими имоти № РД-562-78/25.03.2005 г., че жалбоподателите се легитимират като собственици на ПИ с идентификатор 68134.303.90.

Въз основа на констативния акт е издадена оспорената в настоящото производство заповед № РА-30-885/11.11.2021 г., с която е прието, че налице строеж от V-та категория съгласно чл. 137, ал. 1, т. 5 ЗУТ, без одобрени инвестиционни проекти и без издадено разрешение за строеж. Изложени са мотиви, че сградата е изградена в периода 1988 г. - 2001 г. Съгласно регулационния план на м. " Зона Б-18", одобрен със заповед № РД-50-09-386/05.10.1984 г. на главния архитект на [населено място] и заповед № РД-50-09-21/25.01.1993 г. на главния архитект на Столична община, както и комбинирана скица за частична или пълна идентичност от 12.08.2021 г. строежът попада в дъното на УПИ VI-32,33 и УПИ V-31, кв. 166А, м. " Зона Б-18". Прието е, че за същия са неприложими разпоредбите на § 16, ал. 1 от ПЗР на ЗУТ и § 127, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ. Във връзка с горните констатации и на основание чл. 225а, ал.1 във вр. с чл. 225, ал. 2, т. 2 ЗУТ във вр. с чл. 223, ал. 1, т. 8 ЗУТ е наредено

на И. А. И. и А. А. И. да премахнат незаконен строеж: „Двуетажна сграда с идентификатор 68134.303.90.4“, разположен в дъното на УПИ VI-32,33, кв. 166А, м. " Зона Б-18" по плана на [населено място], навлизащ в УПИ V-31, м. " Зона Б-18" по плана на [населено място].

Заповедта е издадена от главния архитект на СО съгласно възложените му правомощия с т.1.46 от заповед № СОА21-РД09-455 от 22.03.2021г. на кмета на СО / л. 9 - 16 от делото/.

Оспорената заповед е съобщена по реда на § 4 от ДР на ЗУТ с приложено копие от съобщение, залепено на 10.02.2022 г. на имот с административен адрес: [населено място], [улица], на незаконния строеж и е поставено на таблото в район "В".

Съобразно заключението на изслушаната по делото съдебно-техническа експертиза, действащият ПУП е ЗРП на м. " Главен градски център-Зона Б-18", одобрен със заповед № РД-50-09-386/04.10.1984 г. и ЧИЗРП и ЧКЗСП за нов кв.166А, одобрен със заповед № РД-50-09-21/25.01.1993 г. на главния архитект на [населено място]. За територията има влязла в сила кадастрална карта, одобрена със Заповед № РД-18-32 от 01.04.2016г. на изпълнителния директор на АГКК. Съгласно КК сграда с идентификатор 68134.300.90.4 попада частично в ПИ 68134.303.90, частично в ПИ 68134.303.289 и частично в ПИ 68134.303.288. Съгласно действащия ПУП сграда с идентификатор 68134.303.90.4 е с площ 193 кв.м и попада частично в УПИ VI-32,33 и частично в УПИ V-31 от кв. 166А, м. „Главен градски център-Зона Б18“. Съгласно ОУП на [населено място], приет с Решение № 697 от протокол № 51/19.11.2009г. и Решение № 960/16.12.2009г. от Министерски съвет, поземлен имот с идентификатор 68134.303.90 попада в устройствена зона „Жк“ (жилищна зона с преобладаващо комплексно застрояване), която по ОУП е с максимални показатели на застрояване, както следва: плътност - 40%, К. - 3,0; за озеленяване - минимум 40% с висока дървесна растителност; кота корниз за жилищни сгради: 26 м.

Вещото лице при огледа на място е установило, че сграда с идентификатор 68134.303.90.4 е разположена в дъното на УПИ VI-32,33 и навлиза частично в УПИ V-31 от кв.166а, м. „Зона Б-18“ по плана на [населено място]. Сградата е двуетажна, масивна, със стоманобетоннови подови плочи и размери в план приблизително 16,56 м/11,00м, височината (кота корниз) е 5,50м. Покривът е едноскатен, с покритие от ЛТ ламарина. Сградата е защитена с ВиК и ел. инсталации, ползва се за жилищни нужди.

Дава заключение, че процесната сграда с идентификатор 68134.303.90.4 представлява строеж по смисъла на §5, т. 38 от ДР на ЗУТ и по смисъла на чл.137, ал.1, т.5 , буква „а“ от ЗУТ е пета категория.

От огледа, извършен на място и направените справки, в т.ч. сателитни снимки, експертизата установява, че процесната двуетажна жилищна сграда е изградена в периода 1977 г. - 2000 г., основанията за който извод са, че в ръчната скица от 1977г. сградата не е отразена, а в АОС № 703/31.05.2001 г. за [улица] т.13 се посочва, че жилищната сграда на два етажа в дъното на имота е незаконна.

Вещото лице сочи, че в нито един подробен устройствен план, до влизането в сила на КК през 2016г., процесната сграда не е отразена.

При направена справка в архивите на СО, район „В.“ и СО-Н. не се установява наличие на строителни книжа за процесната сграда.

За периода от 1977 г. до 1984 г. е действал ПУП - ЧИРП от 1974г., съгласно който теренът на ПИ с пл.№ 32,33 и 31 от кв. 166 е с отреждане за „Детски комбинат“,

т.е., процесната сграда не отговаря на предвижданията на ПУП. За периода от 1984 г. до 1993г. е действал ПУП - ЧИРП от 1984г., съгласно който теренът на ПИ с пл.№ 32,33 и 31 от кв.166 е с отреждане за „О.“, т.е., процесната сграда не отговаря на предвижданията на застроителния план, съгласно който в имотите е предвидено осеметажно жилищно застрояване.

Вещото лице установява, че за периода от 1993г. до момента действа ПУП-ЧИЗРП и ЧКЗСП за нов кв.166А, одобрен със Заповед № РД-50-09-21/25.01.1993г. на главния архитект на [населено място], съгласно който ПИ с пл. № 32,33 от кв.166 съставлява УПИ VI-32,33, като предвижданията на застроителния план са за пететажна жилищна сграда, разположена на уличната регулационна линия. Сграда с идентификатор 68134.303.90.4 е разположена на границата на дъното на УПИ VI-32,33, като навлиза частично и в УПИ V-31 от кв. 166а, м. „Зона Б-18“ по плана на [населено място]. Сочи, че съгласно чл.32, ал.1, букви „ а“ и „б“ ЗУТ сградите при ниско жилищно застрояване по норматив следва да са разположени на най-малко 5 м от дъно УПИ и на 3 м от страничната граница на УПИ. Съгласно чл. 13, ал. 2 от Наредба № 5 за ПНТСУ от 1977г. сградите трябва да отстоят на минимум 8 м от граница на дъно имот. Съгласно чл. 62, ал.1 от Наредба № 5 за ПНТСУ от 1995г. сградите трябва да отстоят на минимум 5 м от граница на дъно имот. Сграда с идентификатор 68134.303.90.4 не отговаря на действащите правила и нормативи съгласно ЗУТ, както и съгласно действащите към 1977 - 2000г. З., ППЗТСУ, Наредба № 5 от 1977г. и Наредба № 5 от 1995г. и не е допустима по действащите подробни устройствени планове, действали в периода от 1977 до момента.

Съобразно заключението в графичната част на ЧИЗРП и ЧКЗСП за нов кв.166А от 1993г. процесната сграда не е отразена. На същото място има отразени в ПИ с пл. № 33 сграда с обозначение „мс“ и в имот с пл. № 32 сграда с обозначение „мж“, идентични по местоположение и размери на отразените сгради в ръчната скица от 1947г., с актуализации от 1949 и 1955г., но и двете сгради като размери (петно на застрояване) не отговарят на процесната сграда. Видно от графичната част на ПУП от 1984 г., процесната сграда също не е отразена. Предходният ПУП е стар кадастрален и регулационен план на м. " Три кладенци", одобрен със заповед № 1079/20.05.1967 г. на зам. министъра на архитектурата и благоустройството. Съгласно предходния ПУП ПИ с пл. № 32 и 33 са част от УПИ II " За детски комбинат" от кв. 166, като процесната сграда не е отразена. За територията след 1967 г. има ЧИРП / изменение на регулацията/ на кв. 168, 166, 167, 165 на м. " Три кладенци", одобрено със заповед № 2 от 055.01.1974 г. на главния архитект на С.. По-предходният ПУП е стар регулационен план на м.“К.-Разсадника-Бежанци“, одобрен със Заповед №5151/23.08.1952г., но в неговата кадастрална основа процесната сграда не е отразена.

При тези констатации вещото лице дава заключение, че сграда с идентификатор 68134.303.90.4 не е допустима по действащите подробни устройствени планове, действали в периода от 1977 г. до момента.

По делото са събрани и гласни доказателства чрез разпит на св. И. В. Ю., който потвърждава, че представената по делото декларация от 04.10.2021 г. е подписана от него.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в срока по чл. 215, ал. 4, пр. 1

ЗУТ срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, и от активно легитимирани лица – адресати на оспорвания административен акт, на които е наредено премахването на незаконния строеж.

При извършената по реда на чл. 168 АПК проверка за законосъобразността на оспорвания акт на всички основания, посочени в чл.146 АПК, съдът приема, че жалбата, разгледана по същество, е неоснователна, като съображенията за това са следните:

Оспорената заповед е издадена в предвидената от закона форма и съдържание, от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, поради което не са налице основания за отмяна или обявяване на нищожност на акта съгласно чл. 146, т. 1 и т. 2 АПК. Правомощията за издаване на заповед за премахване на незаконни строежи или на части от тях съгласно разпоредбата на чл. 225а, ал. 1 ЗУТ са на кмета на общината или упълномощено от него длъжностно лице. По делото е представена Заповед № СОА21-РД09-455 от 22.03.2021г. на кмета на СО / л. 9 - 16 от делото/, съгласно т.1.46 от която на главния архитект на СО са предоставени правомощия по ЗУТ, включително и за издаване на заповеди по чл. 225а, ал. 1 ЗУТ, установяваща наличието на надлежно предоставяне на функции по ЗУТ.

Компетентни съгласно чл. 225а, ал. 2 във връзка с чл. 223, ал. 2 ЗУТ са и лицата, издали констативния акт по този ред, като служители за контрол по строителството в администрацията на район "В.", СО.

Противно на поддържаната в жалбата теза, заповедта отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Издадена е при спазване на установената за нея писмена форма, като са посочени фактическите и правни основания за нейното издаване, органът, адресатите, датата на издаване, налице е разпоредителна част, посочен е ред за оспорване и подпис на издателя.

Спазена е и установената в чл.225а, ал.2 ЗУТ специална административна процедура при издаване на акта. Издаването на заповедта се предхожда от извършена проверка, резултатите от която са обективирани в констативен акт, съобщен на заинтересованите, като е указана възможността за възражение.

Съгласно чл. 225а, ал. 2 ЗУТ заповедта по ал. 1 се издава въз основа на констативен акт, съставен от служителите по чл. 223, ал. 2. Целта на констативния акт е установяване на фактическите обстоятелства по съществуване на незаконен строеж, съответно индивидуализация на незаконния строеж, като размери, вид, местонахождение, с оглед последващата възможност за точно изпълнение на заповедта, както и възможността на адресата на акта да разбере кой или какъв точно строеж е нареден за премахване, съответно да ангажира защитата си и да наведе съответните си възражения. Предвид целта на констативния акт и изискването на чл. 225а, ал. 2 ЗУТ заповедта за премахване на незаконен строеж да бъде издадена въз основа на констативен акт, то следва да е налице твърдение на описанието на наредения за премахване строеж в констативния акт и заповедта, а липсата на такова твърдение представлява съществено нарушение, отразяващо се на правото на защита. В посочения смисъл е съдебната практика, намерила израз, напр., в решение № 1829 от 25.02.2022 г. на ВАС по адм. д. № 8619/2021 г., II отд.

В случая тези изисквания са спазени, доколкото строежът е описан по начин, позволяващ индивидуализацията му и изключващ неяснота в обекта за

премахване, като се констатира тъждество на описанието в констативния акт, мотивната и разпоредителната част на оспорената заповед.

Отделно от горното, следва да се посочи, че основното значение на констативния акт е свързано с доказването на съществуването на строежа, неговото местоположение, параметри и нарушенията при извършването му. По тази причина евентуални процесуални пропуски при съставянето и връчването на акта не са основание за отмяна на заповедта, ако предпоставките на нареденото с нея премахване на строежа са осъществени. Така решение № 6037/26.05.2020г., постановено по адм.д. № 4601/2019 г. на ВАС, II отд.

По тези съображения неоснователно е възражението на жалбоподателите за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила по см. на чл. 146, т. 3 АПК. Освен това, в съдебното производство по оспорване на заповедта същите са реализирали в пълен обем правото си на защита.

Правилно жалбоподателите са определени за адресати на заповедта съгласно § 3, ал. 1 от ДР на Наредба № 13 от 23.07.2001 г. за принудителното изпълнение на заповеди за премахване на незаконни строежи или части от тях от органите на Дирекцията за национален строителен контрол, като физически лица - собственици на терена, върху който се намира незаконният строеж. Всяко от лицата по § 3 от Наредба № 13 от 23.07.2001 г. - собственикът на терена, лице с ограничено вещно право или извършителят на незаконния строеж, може да бъде обвързано със задължението за премахването му. Административният орган разполага с преценка на кое измежду очертаната кръг лица да разпорежи премахването. Разпоредбата не обуславя упражняването на правомощието по чл. 225а, ал. 1 ЗУТ от еднозначното идентифициране на извършителя, който може и да е неизвестен, като условие за пораждаване на задължението по отношение на титуляря на правото на собственост.

От това следва, че адресат на административния акт по чл. 225а ЗУТ може да е всяко от посочените в разпоредбите лица, поради което оспорената заповед, като насочена към собствениците на терена, е издадена в съответствие със закона.

Процесната заповед е издадена на основание чл. 225а, ал. 1 във връзка с чл. 223, ал. 1, т. 8 ЗУТ, като е установен незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 ЗУТ, извършен без одобрени инвестиционни проекти и без издадено разрешение за строеж, и е разпоредено премахването на целия строеж като незаконен.

Касае се за строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, който е пета категория съгласно чл. 137, ал. 1, т. 5 ЗУТ. Поради това за сградата е необходимо одобряване на инвестиционен проект и издаване на разрешение за строеж, каквито в случая липсват. Налице е незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 2, т.2 ЗУТ, за който липсват строителни книжа.

Спорен по делото е въпросът за евентуалната търпимост на строежа, като юридически факт с изключващо възможността да се разпорежи премахването му действие - § 16, ал. 1 – 3 ПР ЗУТ и § 127, ал. 1 ПЗР на ЗИД на ЗУТ. Преценката за нея е предпоставена от датата на извършване на строежа.

При съвкупната преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства съдът приема, че правилно е определен в оспорената заповед периодът на изграждане на строежа – 1988 г. – 2001 г. Установява се от представената справка № ДИ 3133/1988 г., която е приложена към акт за държавна собственост № 1784/06.04.1954 г., за целия имот, находящ се на [улица], че в дъното на имота двуетажна сграда не се посочва. Съгласно справка № ДИ 3133/1988 г., която е приложена към акт за държавна собственост 3216/22.07.1958 г. за [улица], в дъното на имота двуетажна сграда не се посочва, а в акт за общинска собственост № 703/31.05.2001 г. за [улица], в т. 13 се посочва, че жилищната сграда на два етажа в дъното на имота е незаконна. Видно от представената декларация № РВЕ21-ТД26-644-/21/2021 г., декларирано е, че двуетажната сграда е построена около 2000 г. От страна на жалбоподателите не са ангажирани доказателства, установяващи друг момент на изграждането ѝ. Съобразно експертното заключение сграда с идентификатор 68134.303.90.4 не отговаря на действащите правила и нормативи съгласно ЗУТ, както и съгласно действащите към 1977 – 2000 г. З., ППЗТСУ, Наредба № 5 от 1977г. и Наредба № 5 от 1995г. и не е допустима по действащите подробни устройствени планове, действали в периода от 1977 до момента. При това положение законосъобразен е изводът на административния орган, че са неприложими разпоредбите на § 16, ал. 1 от ПЗР на ЗУТ и § 127, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ, респективно, процесният строеж не е търпим и подлежи на премахване.

По тези съображения съдът намира, че кумулативно са налице юридическите факти – елементи от фактическия състав по чл. 225а, ал. 1 във вр. с чл. 225, ал. 2, т. 2 ЗУТ, с които правната норма свързва издаването на заповед за премахване на незаконен строеж. Административният орган обосновава е приел, че е осъществен незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 ЗУТ, като изпълнен без одобрени инвестиционни проекти и без издадено разрешение за строеж, в нарушение на чл. 148, ал. 1 ЗУТ, който строеж не отговаря на условията за определянето му като търпим и следователно са налице законово регламентирани материалноправни предпоставки за разпореждането на неговото премахване. Предвид гореизложеното налага се изводът, че заповедта е издадена и в съответствие с материалния закон и не са налице основания за отмяната ѝ по чл. 146, т. 4 АПК, съответно жалбата срещу нея е неоснователна, поради което и направеното оспорване следва да бъде отхвърлено.

Относно разноските в производството.

При този изход на спора право на разноски има ответникът, поради което следва да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер от 100 лв., определен от съда на основание чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София – град, 72 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. И. и И. А. И. срещу заповед № РА-30-885

от 11.11.2021 г. на главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА А. А. И. и И. А. И. да заплатят на Столична община сумата в общ размер от 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: